

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti razširjeni senat)

z dne 19. junija 2019*

„Znamka Evropske unije – Postopek za ugotovitev ničnosti – Figurativna znamka Evropske unije, ki upodablja tri vzporedne črte – Absolutni razlog za ničnost – Neobstoj razlikovalnega učinka, pridobljenega z uporabo – Člen 7(3) in člen 52(2) Uredbe (EU) št. 207/2009 (postala člen 7(3) in člen 59(2) Uredbe (EU) 2017/1001) – Uporaba v obliki, ki je ni mogoče upoštevati – Oblika, ki se v nezanemarljivih spremembah razlikuje od oblike, v kateri je bila znamka registrirana – Obratna kombinacija barv“

V zadevi T-307/17,

adidas AG s sedežem v Herzogenaurachu (Nemčija), ki jo zastopata I. Fowler in I. Junkar, solicitors,
tožeča stranka,

ob intervenciji

Marques s sedežem v Leicesteru (Združeno kraljestvo), ki jo zastopa M. Treis, odvetnik,
intervenientka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopata M. Rajh in H. O'Neill,
agenta,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Shoe Branding Europe BVBA s sedežem v Oudenaardu (Belgija), ki jo zastopa J. Løje, odvetnik,

zaradi tožbe, vložene zoper odločbo drugega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 7. marca 2017 (zadeva R 1515/2016-2) v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med družbama Shoe Branding Europe in adidas,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk (poročevalka) in C. Mac Eochaidh, sodniki,

sodni tajnik: E. Hendrix, upravni uslužbenec,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi tožbe, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložene 18. maja 2017,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je EUIPO v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 10. avgusta 2017,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenientka v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 12. julija 2017,

na podlagi sklepa z dne 5. decembra 2017, s katerim je bila združenju Marques dovoljena intervencija v podporo predlogom tožeče stranke,

na podlagi intervencijske vloge, ki jo je združenje Marques v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložilo 22. januarja 2018,

na podlagi stališča tožeče stranke, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženega 19. februarja 2018,

na podlagi stališča EUIPO, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženega 28. februarja 2018,

na podlagi stališča intervenientke, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženega 28. februarja 2018,

na podlagi obravnave z dne 24. januarja 2019

izreka naslednjo

Sodbo

I. Dejansko stanje

- ¹ Tožeča stranka, adidas AG, je 18. decembra 2013 pri Evropskem uradu za intelektualno lastnino (EUIPO) vložila zahtevo za registracijo znamke Evropske unije na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)).

2 Znamka, za katero se je zahtevala registracija, je upodobljena spodaj:

3 V zahtevi za registracijo je znamka opredeljena kot figurativna znamka in opisana tako:

„Znamka je sestavljena iz treh vzporednih črt, ki so med seboj enako oddaljene in so enako široke, na proizvodu pa so uporabljene v kateri koli smeri.“

4 Proizvodi, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razred 25 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil spremenjen in dopolnjen, in ustrezajo naslednjemu opisu: „Oblačila; obutev; pokrivala“.

5 Znamka je bila 21. maja 2014 registrirana pod številko 12442166.

6 Intervenientka, družba Shoe Branding Europe BVBA, je 16. decembra 2014 vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti zadevne znamke na podlagi člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 59(1)(a) Uredbe 2017/1001) v povezavi s členom 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 7(1)(b) Uredbe 2017/1001).

7 Oddelek za izbris je 30. junija 2016 ugodil zahtevi za ugotovitev ničnosti, ki jo je vložila intervenientka, ker naj bi bila zadevna znamka brez slehernega razlikovalnega učinka, tako vsebinskega kot pridobljenega z uporabo.

8 Tožeča stranka je 18. avgusta 2016 na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 (postali členi od 66 do 71 Uredbe 2017/1001) pri EUIPO vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris. V tej tožbi ni izpodbijala neobstoja svojstvenega razlikovalnega učinka zadevne znamke, je pa, nasprotno, trdila, da je ta znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo v smislu člena 7(3) in 52(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 7(3) in člen 59(2) Uredbe 2017/1001).

9 Drugi odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 7. marca 2017 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo zavrnil.

10 Najprej je odbor za pritožbe navedel, da je bila zadevna znamka veljavno registrirana kot figurativna znamka (točka 20 izpodbijane odločbe). Nato je potrdil presojo oddelka za izbris, da ta znamka nima svojstvenega razlikovalnega učinka (točka 22 izpodbijane odločbe). Nazadnje je preučil dokaze, ki jih je predložila tožeča stranka, in ugotovil, da ta ni predložila dokazov, da je navedena znamka v vsej Evropski uniji pridobila razlikovalni učinek z uporabo (točka 69 izpodbijane odločbe). Zato je odbor za pritožbe menil, da je bila zadevna znamka registrirana v nasprotju s členom 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 in da jo je zato treba razglasiti za nično (točka 72 izpodbijane odločbe).

II. Predlogi strank

- 11 Tožeča stranka ob podpori združenja Marques (v nadaljevanju: združenje intervenient) Splošnemu sodišču, predlaga, naj:
 - razveljavi izpodbijano odločbo;
 - EUIPO in intervenientki naloži plačilo stroškov.
- 12 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - zavrne tožbo;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov;
 - združenju intervenientu naloži plačilo lastnih stroškov.
- 13 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - zavrne tožbo;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

- 14 Tožeča stranka ob podpori združenja intervenienta v utemeljitev tožbe navaja en tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 52(2) Uredbe št. 207/2009, v povezavi s členom 7(3) iste uredbe in z načeli varstva legitimnih pričakovanj in sorazmernosti.
- 15 Ta tožbeni razlog je mogoče analizirati tako, da vsebuje dva dela, saj tožeča stranka v bistvu trdi, prvič, da je odbor za pritožbe napačno zavrnil številne dokaze z obrazložitvijo, da so bili povezani z znaki, ki niso zadevna znamka, in drugič, da je odbor za pritožbe storil napako pri presoji, saj je menil, da ni bilo dokazano, da je zadevna znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo na ozemlju Unije.

A. Uvodne ugotovitve

- 16 Prvič, v skladu s členom 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 se ne registrirajo znamke, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka. Na podlagi člena 7(2) iste uredbe (postal člen 7(2) Uredbe 2017/1001) se ta absolutni razlog za zavrnitev uporablja ne glede na to, da obstaja le v delu Unije. Vendar v skladu s členom 7(3) Uredbe št. 207/2009 navedeni razlog ne nasprotuje registraciji znamke, če je znamka z uporabo pridobila razlikovalni učinek za proizvode, za katere se zahteva registracija.
- 17 Drugič, v skladu s členom 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 se znamka Evropske unije razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri EUIPO, če je bila znamka Evropske unije registrirana v nasprotju z določbami člena 7 te uredbe. V skladu s členom 52(2) Uredbe št. 207/2009 se znamka Evropske unije, če je bila registrirana v nasprotju s členom 7(1)(b) te uredbe, kljub temu ne more razglasiti za nično, če je zaradi uporabe po registraciji pridobila razlikovalni učinek za proizvode ali storitve, za katere je registrirana.
- 18 Iz člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009 tako izhaja, da v okviru postopka za ugotovitev ničnosti neobstoj svojstvenega razlikovalnega učinka registrirane znamke ne povzroči ničnosti te znamke, če je slednja pridobila razlikovalni učinek z uporabo bodisi pred njeno registracijo, bodisi

med datumom njene registracije in datumom zahteve za ugotovitev ničnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 14. decembra 2017, bet365 Group/EUIPO – Hansen (BET 365), T-304/16, EU:T:2017:912, točka 23 in navedena sodna praksa).

- 19 Prav tako je treba opozoriti, da razlikovalni učinek znamke, bodisi svojstven bodisi pridobljen z uporabo, pomeni, da ta znamka lahko proizvod, za katerega se zahteva registracija, identificira tako, da izvira od določenega podjetja in ga torej razlikuje od proizvodov drugih podjetij (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 4. maja 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 in C-109/97, EU:C:1999:230, točka 46, in z dne 18. junija 2002, Philips, C-299/99, EU:C:2002:377, točka 35).
- 20 Ta razlikovalni učinek, svojstven ali pridobljen z uporabo, je treba presojati, prvič, glede na proizvode ali storitve, za katere se registracija znamke zahteva, in drugič, glede na to, kako jo zaznava upoštevena javnost (glej po analogiji sodbi z dne 18. junija 2002, Philips, C-299/99, EU:C:2002:377, točki 59 in 63, in z dne 12. februarja 2004, Koninklijke KPN Nederland, C-363/99, EU:C:2004:86, točki 34 in 75).
- 21 V obravnavanem primeru upošteveno javnost za proizvode, za katere je bila zadevna znamka registrirana, in sicer oblačila, obutev in pokrivala, sestavljajo vsi potencialni potrošniki teh proizvodov v Uniji, to je tako splošna javnost kot specializirana javnost.
- 22 Glede na te ugotovitve je treba preučiti oba dela edinega tožbenega razloga iz točke 15 zgoraj.

B. Prvi del: neupravičena zavrnitev nekaterih dokazov

- 23 V okviru prvega očitka tožeča stranka ob podpori združenja intervenienta odboru za pritožbe očita, da ni upošteval številnih dokazov, ker naj bi bili povezani z znaki, ki niso zadevna znamka. Ta razlog naj bi temeljil, prvič, na napačni razlagi zadevne znamke, in drugič, na napačni uporabi „pravila dovoljenih različic“. Ta dva očitka je treba preučiti zaporedoma.

1. Prvi očitek: napačna razlaga zadevne znamke

- 24 V okviru prvega očitka tožeča stranka ob podpori združenja intervenienta trdi, da je odbor za pritožbe s tem, da je ocenil, da je bila zadevna znamka registrirana le v določenih dimenzijah in zlasti v določenem razmerju med njeno višino in širino, to znamko napačno razlagal. Navedena znamka naj bi namreč predstavljala „reliefni vzorec“, ki se lahko reproducira v različnih dimenzijah in razmerjih glede na proizvode, na katere se nanaša. Zlasti se tri vzporedne, med seboj enako oddaljene črte, ki sestavljajo zadevno znamko, lahko podaljšajo ali odrežejo na različne načine, tudi poševno. Na podlagi smernic za presojo EUIPO in s tem povezanim legitimnim pričakovanjem dodaja, da se lahko sklicuje na dejstvo, da je zadevna znamka znamka z vzorcem, čeprav je bila registrirana kot figurativna znamka.
- 25 EUIPO in intervenientka izpodbijata trditve tožeče stranke in združenja intervenienta.
- 26 Da bi se odgovorilo na trditve tožeče stranke in združenja intervenienta, je treba opozoriti, prvič, da je na podlagi člena 4 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 4 Uredbe 2017/1001) znamka Evropske unije lahko sestavljena iz kakršnih koli znakov, ki jih je mogoče grafično predstaviti, če se s pomočjo teh znakov blago in storitve nekega podjetja lahko razlikujejo od blaga in storitev drugih podjetij.
- 27 Drugič, opozoriti je treba, da se registracija lahko opravi le na podlagi in v mejah zahteve za registracijo, ki jo je vlagatelj vložil pri EUIPO. Iz tega sledi, da EUIPO ne more upoštevati značilnosti prijavljene znamke, ki niso navedene v zahtevi za registracijo ali v spremljajočih dokumentih (glej sodbo z dne 25. novembra 2015, Jaguar Land Rover/UUNT (Oblika avtomobila), T-629/14, neobjavljena, EU:T:2015:878, točka 34 in navedena sodna praksa).

- 28 V zvezi s tem je treba značilnosti znamke oceniti glede na več elementov.
- 29 Najprej, na podlagi pravila 1(1)(d) in pravila 3(2) in (5) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189) (postali člen 2(1)(d) in člen 3, od (6) do (8), in člen 3(3)(b) in (f) Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/626 z dne 5. marca 2018 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe 2017/1001 ter razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) 2017/1431 (UL 2018, L 104, str. 37)), mora prijava znamke Evropske unije, kadar se zahteva grafična predstavitev ali določena barva, vsebovati grafično predstavitev znamke, po potrebi barvno.
- 30 Namen zahteve grafične predstavitve je zlasti opredeliti znamko, in sicer tako, da se ugotovi natančni predmet varstva, ki se njenemu imetniku prizna z registrirano znamko (glej po analogiji sodbi z dne 12. decembra 2002, Sieckmann, C-273/00, EU:C:2002:748, točka 48, in z dne 24. junija 2004, Heidelberger Bauchemie, C-49/02, EU:C:2004:384, točka 27). Zato mora vlagatelj predložiti grafično predstavitev znamke, ki ustreza prav predmetu varstva, ki ga želi prejeti. Ko je znamka registrirana, njen imetnik ne more zahtevati širšega varstva od tistega, ki ga podeljuje grafična predstavitev (glej v tem smislu sodbo z dne 30. novembra 2017, Red Bull/EUIPO – Optimum Mark (Kombinacija modre in srebrne barve), T-101/15 in T-102/15, v pritožbenem postopku, EU:T:2017:852, točka 71).
- 31 Dalje, pravilo 3(3) Uredbe št. 2868/95 določa, da zahteva za registracijo „lahko vsebuje opis znamke“. Zato je treba ta opis, če je vsebovan v zahtevi za registracijo, preučiti skupaj z grafično predstavitvijo (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. novembra 2017, Kombinacija modre in srebrne barve, T-101/15 in T-102/15, v pritožbenem postopku, EU:T:2017:852, točka 79).
- 32 Nazadnje mora EUIPO preučiti tudi razlikovalni učinek znamke, katere registracija se zahteva glede na razred znamke, ki jo je vlagatelj izbral v svoji zahtevi za registracijo (glej v tem smislu sklep z dne 21. januarja 2016, Enercon proti UUNT, C-170/15 P, neobjavljeno, EU:C:2016:53, točke 29, 30 in 32).
- 33 Tretjič, v nasprotju z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2017/1431 z dne 18. maja 2017 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe št. 207/2009 (UL 2017, L 205, str. 39) (nadomeščena z Izvedbeno uredbo 2018/626) je treba opozoriti, da niti v Uredbi št. 207/2009, niti v Uredbi št. 2868/95, ki sta se uporabljali na datum vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti, niso navedene „znamke z vzorcem“, še manj pa „figurativne znamke“ kot posebne vrste znamk.
- 34 Vendar je Splošno sodišče še pred začetkom veljavnosti Izvedbene uredbe 2017/1431 priznalo, da je lahko znak, določen kot figurativna znamka, sestavljen iz niza elementov, ki se redno ponavljajo (glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2016, Birkenstock Sales/EUIPO (Upodobitev vzorca medsebojno prepletenih valovitih črt), T-579/14, EU:T:2016:650, točke 43, 49, 53 in 62). Tako bi se lahko do začetka veljavnosti Izvedbene uredbe 2017/1431 znamka z vzorcem registrirala kot figurativna znamka, ker je sestavljena iz podobe (glej v tem smislu sodbo z dne 19. septembra 2012, Fraas/UUNT (Karirast vzorec svetlo sive, temno sive, bež, temno rdeče in rjave barve), T-326/10, neobjavljena, EU:T:2012:436, točka 56).
- 35 V obravnavanem primeru je bila zadevna znamka v skladu z zahtevo za registracijo registrirana kot figurativna znamka, in sicer na podlagi grafične predstavitve in opisa, povzetega zgoraj v točkah 2 in 3.
- 36 V točki 38 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe zadevno znamko razlagal tako:
- „Sestavljena je iz treh tankih navpičnih in vzporednih črnih črt na beli podlagi, približno petkrat višjih kot širokih. Ima relativno malo značilnosti: razmerje višina/širina (približno 5:1), beli prostor, ki je enako oddaljen med črnimi črtami in vzporednost črt.“

- 37 Ugotoviti je treba, da taka razlaga zadevne znamke natančno ustreza grafični predstavitvi, na podlagi katere je bila ta znamka registrirana. Odbor za pritožbe je pravilno poudaril, da je med celotno višino in širino zadevne znamke razmerje približno 5 proti 1. Poleg tega je odbor za pritožbe pravilno upošteval enako debelino treh črnih vzporednih črt in dveh belih prostorov, ki ločujeta te črte.
- 38 Tožeča stranka kljub temu graja to razlago zadevne znamke, pri čemer trdi, prvič, da se lahko figurativna znamka registrira brez navedbe njenih dimenzij ali razmerij (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 10. julija 2014, Apple, C-421/13, EU:C:2014:2070, točki 19 in 27), in drugič, da je zadevna znamka znamka z vzorcem. V teh okoliščinah naj bi bil edini namen grafične predstavitve zadevne znamke prikazati vzorec, ki je sestavljen iz treh med seboj enako oddaljenih vzporednih črt, brez vpliva na dolžino črt ali način, kako so te črte odrezane.
- 39 Te trditve ni mogoče sprejeti.
- 40 Prvič, ugotoviti je treba, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi zadevno znamko sicer opredelil tako, da je upošteval relativna razmerja med različnimi elementi, ki sestavljajo to znamko, kakor je bila predstavljena v zahtevku za registracijo, vendar pa, nasprotno, zadevne znamke ni opredelil s sklicevanjem na dimenzije, v katerih bi se ta znamka kot celota lahko reproducirala na zadevnih proizvodih. Iz tega sledi, da razlaga zadevne znamke, podana od odbora za pritožbe – v nasprotju s trditvijo tožeče stranke – ne izpodbija dejstva, da se ta znamka ni zahtevala v določenih dimenzijah.
- 41 Drugič, tožeča stranka priznava, da je bila zadevna znamka veljavno registrirana kot figurativna znamka. Iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 30, pa izhaja, da je figurativna znamka načeloma registrirana v razmerjih, ki se pojavljajo v njeni grafični predstavitvi. Te ugotovitve ni mogoče izpodbijati s sodbo z dne 10. julija 2014, Apple (C-421/13, EU:C:2014:2070, točki 19 in 27), na katero se sklicuje tožeča stranka. V tej sodbi je namreč navedeno le, da se vzorec lahko registrira kot znamka, čeprav ne vsebuje nobene navedbe v zvezi z velikostjo in razmerji predmeta, ki ga predstavlja. Nasprotno, ta sodba ne pomeni, da je mogoče znamko registrirati brez opredelitve razmerij znaka.
- 42 Tretjič, tožeča stranka zaman trdi, da ta znamka ni običajna figurativna znamka, ampak znamka z vzorcem, katere razmerja niso določena.
- 43 V zvezi s tem, najprej, niti iz grafične predstavitve zadevne znamke, niti iz opisa te znamke ne izhaja, da je sestavljena iz niza elementov, ki se redno ponavljajo.
- 44 Dalje, trditev tožeče stranke, da je predmet varstva, ki ga zagotovi zadevna znamka, uporaba treh enako oddaljenih vzporednih črt, ne glede na njihovo dolžino ali način, kako so odrezane, ni podprta z nobenim konkretnim dokazom. Ta trditev je po eni strani v nasprotju z grafično predstavitvijo zadevne znamke, ki prikazuje znak, za katerega je značilno razmerje približno 5 proti 1 med njegovo skupno višino in skupno širino ter pravokotna oblika, pri čemer so tri črte, ki ga sestavljajo, odrezane pod pravim kotom. Po drugi strani pa ta trditev ni podprta z opisom zadevne znamke, ki zgolj opozarja, da je ta znamka sestavljena iz „treh enako oddaljenih vzporednih črt enake širine“ in pojasnjuje, da so te črte lahko „na proizvodu uporabljene v kateri koli smeri“, ne da bi bilo navedeno, da bi se dolžina črt lahko spremenila ali da bi črte lahko bile odrezane poševno.
- 45 Nazadnje, čeprav je res, da so pred začetkom veljavnosti Izvedbene uredbe 2017/1431 smernice za presojo EUIPO navajale, da so „znamke, ki prikazujejo [vzorec], v skladu s prakso [EUIPO] ‚figurativne‘“, te smernice teh znamk z vzorcem niso opredelile drugače, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 34 zgoraj. Navedene smernice namreč določajo, da se „figurativna znamka [lahko] obravnava kot znamka z ‚vzorcem‘, če je [sestavljena] izključno iz niza elementov, ki se redno [ponavljajo]“.

46 V teh okoliščinah je treba skleniti, da je zadevna znamka običajna figurativna znamka in ne znamka z vzorcem. Zato, prvič, odbor za pritožbe ni storil nobene napake pri razlagi zadevne znamke, in drugič, tožeča stranka se nikakor ne more utemeljeno sklicevati na načelo varstva legitimnih pričakovanj, da bi izpodbijala to razlago.

47 Iz tega sledi, da je treba prvi očitke zavrniti.

2. Drugi očitek: napačna uporaba „pravila dovoljenih različic“

48 V okviru drugega očitka tožeča stranka ob podpori združenja intervenienta, trdi, da je odbor za pritožbe napačno uporabil „pravilo dovoljenih različic“. Tožeča stranka trdi, da se v skladu s tem zakonom uporaba znamke v obliki, ki se razlikuje po elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega učinka te znamke v obliki, v kateri je ta bila registrirana, prav tako šteje za uporabo navedene znamke. Trdi, da se vsi dokazi, ki jih je predložila – drugače kot je menil odbor za pritožbe – nanašajo na take oblike uporabe zadevne znamke, pri katerih razlikovalni učinek te znamke ni spremenjen. Zato so te oblike uporabe upoštevne za presojo, ali je zadevna znamka pridobila razlikovalni učinek.

49 Pred presojo utemeljenosti tega očitka je treba najprej opredeliti pojem „uporaba“ znamke v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009.

a) Pojem uporabe znamke v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009

50 Tožeča stranka ob podpori združenja intervenienta meni, da je treba pojem uporabe znamke v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009 razlagati enako kot pojem resne in dejanske uporabe znamke iz člena 15(1) te uredbe (postal člen 18(1) Uredbe 2017/1001), ki v nekaterih primerih vključuje uporabo te znamke v oblikah, ki se razlikujejo od oblike, v kateri je bila navedena znamka registrirana.

51 EUIPO in intervenientka tej trditvi nasprotujeta. Trdita, da je pojem „uporaba“ iz člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009 ožji od pojma „resna in dejanska uporaba“ iz člena 15(1) te uredbe. Po njunem mnenju bi se lahko imetnik znamke za ugotovitev, da je znamka pridobila razlikovalni učinek, skliceval samo na uporabo znamke, kot je bila registrirana. Sprejele bi se lahko le nepomembne spremembe.

52 Ugotoviti je treba, ali je treba v zvezi z uporabo znamke v oblikah, ki se lahko upoštevajo, pojem „uporaba“ znamke v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009 razlagati enako kot pojem „resna in dejanska uporaba“ iz člena 15(1) te uredbe, ali ne.

53 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 15(1), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 207/2009 (postal člen 18(1), drugi pododstavek, točka (a) drugi pododstavek Uredbe št. 2017/1001) določa, da „uporab[a] [te] znamke v obliki, ki se glede na obliko, v kateri je bila registrirana, razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega [učinka] [navedene] znamke“, prav tako pomeni resno in dejansko uporabo registrirane znamke. Iz te določbe izhaja, da je treba za registrirano znamko šteti, kot da se je resno in dejansko uporabljala, če je predložen dokaz o uporabi te znamke, ki ima le nekoliko drugačno obliko od tiste, v kateri je bila registrirana (sodba z dne 13. septembra 2007, Il Ponte Finanziaria/UUNT, C-234/06 P, EU:C:2007:514, točka 86).

54 Opozoriti je treba, da je cilj člena 15(1), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 207/2009 – ne da bi se zahtevala stroga skladnost med obliko, ki se uporablja v gospodarskem prometu, in obliko, v kateri je bila znamka registrirana – imetniku te znamke omogočiti, da znak pri uporabi v gospodarskem prometu brez spreminjanja njegovega razlikovalnega značaja spremeni tako, da ga bolje prilagodi

zahtevam trženja in promoviranja zadevnih proizvodov in storitev (sodbi z dne 25. oktobra 2012, Rintisch, C-553/11, EU:C:2012:671, točka 21, in z dne 18. julija 2013, Specsavers International Healthcare in drugi, C-252/12, EU:C:2013:497, točka 29).

- 55 Po drugi strani pa v členu 7(3) in členu 52(2) Uredbe št. 207/2009 v nasprotju s členom 15(1), drugi pododstavek, točka (a), te uredbe ni izrecno urejena uporaba znamke v oblikah, ki se razlikujejo od oblik, za katere se je zahtevala registracija te znamke in za katere je bila registrirana.
- 56 To razliko v besedilu pojasnjuje dejstvo, da določbe, navedene zgoraj v točki 55, izhajajo iz drugačne logike. Člen 15(1), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 207/2009 se namreč uporablja samo za že registrirano znamko, katere razlikovalni učinek ni sporen. Ta člen tako omogoča ohranitev varstva znamke z dokazilom o njeni uporabi, po potrebi v določenih oblikah, ki se razlikujejo od oblike, v kateri je bila registrirana. Nasprotno pa člen 7(3) in člen 52(2) iste uredbe temeljita na zamisli, da je na podlagi uporabe znaka, ki nima svojstvenega razlikovalnega učinka in napačno registrirane znamke, v nekaterih primerih kljub neobstoju razlikovalnega učinka ta znak ali to znamko mogoče registrirati ali ohraniti njeno registracijo. Drugače povedano, izhodišče člena 15(1), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 207/2009 je registracija znamke in vključuje naknadno preučitev njene uporabe, medtem ko je izhodišče člena 7(3) in člena 52(2) te uredbe uporaba znaka za pridobitev ali ohranitev registracije.
- 57 To ne spremeni dejstva, da je potreba, navedena zgoraj v točki 54, po določenih odstopanjih v znamki za njeno gospodarsko izkoriščanje prav tako veljavna v obdobju, v katerem ta znamka pridobi razlikovalni učinek z uporabo v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009.
- 58 Zato merila glede uporabe ni mogoče presojati glede na različne vidike, v skladu s katerimi je treba ugotoviti, ali na podlagi navedenega merila lahko nastanejo pravice glede znamke ali se zagotovi ohranitev takšnih pravic. Če je mogoče varstvo znamke pridobiti s posebno uporabo znaka, mora uporaba v enaki obliki zagotavljati tudi ohranitev tega varstva. Zato zahteve v zvezi z uporabo v oblikah, ki se uporabljajo za preverjanje resne in dejanske uporabe znamke, ustrezajo zahtevam v zvezi s pridobitvijo razlikovalnega učinka znaka z uporabo za njegovo registracijo (sodba z dne 18. aprila 2013, Colloseum Holding, C-12/12, EU:C:2013:253, točki 33 in 34; glej v tem smislu in po analogiji tudi sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Nestlé, C-353/03, EU:C:2005:61, točka 24).
- 59 Iz tega sledi, da je treba uporabo oblik znamke iz člena 15(1) Uredbe št. 207/2009, vključno s tistimi, ki se razlikujejo le v „elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega učinka [te] znamke“, upoštevati ne samo za preverjanje, ali se je navedena znamka resno in dejansko uporabljala v smislu te določbe, ampak tudi za ugotavljanje, ali je ta znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009.
- 60 Res je, da bi bilo v okviru člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009 neprimerno govoriti o spremembi razlikovalnega učinka, še pred ugotovitvijo, ali je znamka pridobila takšen učinek ali ne.
- 61 Razsojeno pa je bilo, da se člen 15(1), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 207/2009 nanaša na primere, v katerih je oblika znaka, uporabljenega v trgovini, le v zanemarljivih elementih drugačna od tiste, v kateri je bil ta znak registriran, tako da se ti dve obliki lahko štejeta za splošno enakovredni (glej v tem smislu sodbi z dne 15. decembra 2015, LTJ Diffusion/UUNT – Arthur in Aston (ARTHUR & ASTON), T-83/14, EU:T:2015:974, točka 18 in navedena sodna praksa, in z dne 13. septembra 2016, hyphen/EUIPO – Skylotec (Upodobitev mnogokotnika), T-146/15, EU:T:2016:469, točka 27).

- 62 V teh okoliščinah in kot pravilno navaja tožeča stranka, je treba pojem uporabe znamke v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da se ne nanaša samo na uporabo znamke v obliki, v kateri se je zanjo zahtevala registracija in v kateri je bila registrirana, ampak tudi na uporabo znamke v oblikah, ki se od te oblike razlikujejo le v zanemarljivih spremembah in ki se zato lahko obravnavajo kot na splošno enakovredne navedeni obliki.
- 63 V obravnavanem primeru je treba navesti, da je odbor za pritožbe v bistvu uporabil merilo iz točke 61 zgoraj. Odbor za pritožbe se je namreč skliceval na člen 15(1), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 207/2009 (točka 30 izpodbijane odločbe) in pojasnil, da se s to določbo upošteva uporaba znaka, ki se od oblike, v kateri je bil znak registriran, razlikuje le v zanemarljivih elementih, tako da bi se lahko oba znaka štela za splošno enakovredna (točka 32 izpodbijane odločbe). Navedel je tudi, da v okviru člena 7(3) te uredbe načeloma ni nujno, da se znamka reproducira v dokazih točno takšna, kot je bila registrirana (točka 69 izpodbijane odločbe).

b) Uporaba „pravila dovoljenih različic“

- 64 Tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni upošteval „pravila dovoljenih različic“ s tem, da je napačno ugotovil, prvič, da lahko v primeru skrajno preproste znamke celo majhna sprememba povzroči pomembno spremembo značilnosti znamke, kot je bila registrirana, drugič, da bi uporaba zadevne znamke v obliki obratne kombinacije barv nujno spremenila razlikovalni učinek te znamke, tretjič, da nekateri dokazi kažejo znak, sestavljen iz dveh črt namesto treh, in četrtič, da je uporaba nagnjenih črt spremenila razlikovalni učinek navedene znamke.
- 65 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke izpodbijata.
- 66 Najprej je treba opozoriti, da tožeča stranka s svojimi trditvami v bistvu izpodbija del izpodbijane odločbe, v katerem je odbor za pritožbe preučil, ali je bila zadevna znamka prikazana v dokazih, ki jih je predložila tožeča stranka, ali ne (točke od 29 do 45 izpodbijane odločbe). Večino teh dokazov sestavljajo slike iz katalogov ali drugih sredstev oglaševanja, ki prikazujejo proizvode, predstavljene z različnimi znaki.
- 67 Odbor za pritožbe je po preučitvi menil, kot pred njim oddelek za izbris, da se velika večina dokumentov, ki jih je predložila tožeča stranka, ne nanaša na zadevno znamko, ampak na druge znake, ki so se pomembno razlikovali od te znamke (glej zlasti točke 33, 42 in 69 izpodbijane odločbe).

68 Zlasti v točkah 39, 40 in 43 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe ponovil naslednje primere dokazov, s katerimi po njegovem mnenju ni mogoče dokazati uporabe zadevne znamke:

69 Glede na te ugotovitve je treba preučiti štiri očitke, ki jih navaja tožeča stranka zoper izpodbijano odločbo (točka 64 zgoraj), in ugotoviti, ali je odbor za pritožbe lahko upravičeno zavrnil dokumente, ki jih je predložila tožeča stranka.

1) Upoštevanje skrajne preprostosti zadevne znamke

70 Odbor za pritožbe je zadevno znamko opredelil kot „skrajno preprosto“, ker naj bi imela ta znamka razmeroma malo značilnosti in naj bi jo sestavljale tri vzporedne črne črte v pravokotni obliki na beli podlagi (točke 37, 38 in 69 izpodbijane odločbe). Menil je, da bi lahko zaradi skrajne preprostosti zadevne znamke celo majhna sprememba povzročila pomembno spremembo značilnosti znamke, kot je bila registrirana (točka 69 izpodbijane odločbe).

71 V zvezi s tem je treba opozoriti, prvič, da tožeča stranka ne izpodbija skrajne preprostosti zadevne znamke.

72 Drugič, v nasprotju s trditvami tožeče stranke, je treba ugotoviti, da lahko v primeru skrajno preproste znamke celo majhne spremembe te znamke pomenijo pomembne spremembe, tako da se spremenjena oblika ne more obravnavati kot na splošno enakovredna registrirani obliki navedene znamke. Namreč, preprostejša kot je znamka, verjetneje je, da ne bo imela razlikovalnega učinka in da bo sprememba te znamke vplivala na eno od njenih bistvenih značilnosti in s tem na to, kako bo sprememba te znamke dojemala upoštevna javnost (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 13. septembra 2016, Upodobitev mnogokotnika, T-146/15, EU:T:2016:469, točki 33 in 52 ter navedena sodna praksa).

73 Iz tega sledi, da odbor za pritožbe ni storil napake, ker je upošteval skrajno preprostost zadevne znamke.

2) Posledice obratne kombinacije barv

74 Odbor za pritožbe je pojasnil, da je zadevna znamka sicer sestavljena iz treh črnih črt na beli podlagi, vendar bi bilo kljub temu mogoče priznati, da je v bistvu enakovredna „trem barvnim črtam na svetli podlagi“ (točka 38 izpodbijane odločbe). Nasprotno je odbor za pritožbe menil, da je treba izključiti zlasti dokaze, v katerih je bila kombinacija barv obratna, in sicer dokaze o belih (ali svetlih) črtah na črni (ali temni) podlagi (točki 38 in 42 izpodbijane odločbe).

75 Tožeča stranka ob podpori združenja intervenienta meni, da uporaba zadevne znamke v obliki obratne kombinacije barv, v nasprotju s stališčem odbora za pritožbe, ne spreminja razlikovalnega učinka te znamke. Zadevna znamka naj bi bila namreč registrirana v črno-beli barvi in brez posebne zahteve glede barve. Iz tega naj bi izhajalo, da uporaba te znamke v različnih barvnih kombinacijah ob upoštevanju prvotnega kontrasta med tremi črtami in podlago pomeni uporabo te znamke v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009.

- 76 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je zadevna znamka figurativna znamka, ki ne vsebuje nobenega besednega elementa in ima malo značilnosti (točka 36 zgoraj). Ena od teh značilnosti je uporaba treh črnih črt na beli podlagi. Ta značilnost je podlaga za posebni kontrast med tremi črnimi črtami na eni strani in belo podlago ter belimi prostori, ki ločujejo te črte, na drugi.
- 77 V teh okoliščinah, zlasti ob upoštevanju skrajne preprostosti zadevne znamke in pomena značilnosti, opisane zgoraj v točki 76, obratne kombinacije barv – tudi če bi se ohranil močan kontrast med tremi črtami in podlago – ni mogoče opredeliti kot zanemarljivo spremembo glede na registrirano obliko zadevne znamke.
- 78 Iz tega izhaja, da je odbor za pritožbe utemeljeno izključil dokaze, ki ne prikazujejo zadevne znamke, ampak druge znake, sestavljene iz treh belih (ali svetlih) črt na črni (ali temni) podlagi.
- 79 Tega sklepa, ki se nanaša zlasti na vse slike, prikazane zgoraj v točki 68, razen dveh slik, ki prikazujeta tri vzporedne črne črte, tesno povezane z logotipom, sestavljenim iz besede „adidas“, ni mogoče izpodbijati s preostalimi trditvami tožeče stranke in združenja intervenienta.
- 80 Prvič, tožeča stranka trdi, da je pristop odbora za pritožbe v nasprotju s pristopom, ki so ga sprejela nekatera nacionalna sodišča, zlasti dve nemški in eno francosko sodišče. Ta sodišča naj ne bi izpeljala nobene posledice iz obratne kombinacije barv.
- 81 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je sistem znamk Evropske unije avtonomen sistem, sestavljen iz celote pravil, in sledi ciljem, ki so zanj značilni, ne da bi bila njegova uporaba odvisna od katerega koli nacionalnega sistema (sodba z dne 25. oktobra 2007, Develley/UUNT, C-238/06 P, EU:C:2007:635, točka 65). Zato je treba zadevno znamko presoјati le na podlagi upoštevnih predpisov Unije, odločbe nacionalnih sodišč pa nikakor ne morejo omajati zakonitosti izpodbijane odločbe (odlok z dne 22. oktobra 2014, Repsol YPF/UUNT, C-466/13 P, neobjavljen, EU:C:2014:2331, točka 90; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 12. novembra 2008, Lego Juris/UUNT – Mega Brands (Lego kocka rdeče barve), T-270/06, EU:T:2008:483, točka 91).
- 82 Drugič, tožeča stranka trdi, da jo pristop odbora za pritožbe zaradi rešitve, ki jo je drugi odbor za pritožbe sprejel v odločbi z dne 28. novembra 2013, postavlja v „nemogoč položaj“ (adidas/Shoe Branding Europe BBVA, Zadeva R 1208/2012-2, točka 78). Drugi odbor za pritožbe naj bi v tej odločbi ugotovil, da je treba na proizvodu uporabiti drugo znamko tožeče stranke, in sicer takšno, ki upodablja bele črte na črni podlagi, in sicer v obliki črnega pravokotnika z belimi črtami. Po mnenju tožeče stranke naj bi iz kombinacije iz navedene odločbe in iz izpodbijane odločbe izhajalo, da se v praksi ne more sklicevati niti na oblike uporabe treh črnih črt na beli podlagi, niti na oblike uporabe treh belih črt na črni podlagi.
- 83 V zvezi s tem je treba odgovoriti, da mora biti iz razlogov pravne varnosti in iz razlogov dobrega upravljanja preizkus vsake zahteve za ugotovitev ničnosti strog in celosten, da se prepreči neupravičena registracija znamk. Ta preizkus je treba opraviti v vsakem posameznem primeru. Registracija znaka kot znamke je namreč odvisna od posebnih meril, ki se uporabljajo za dejansko stanje obravnavanega primera in ki so namenjena preverjanju, ali sporni znak ne spada med razloge za zavrnitev (glej po analogiji sodbo z dne 10. marca 2011, Agencja Wydawnicza Technopol/OHMI, C-51/10 P, EU:C:2011:139, točka 77). Iz tega sledi, da se tožeča stranka v tem sporu ne more uspešno sklicevati na posledice, ki bi jih zanjo lahko imela ločena odločba EUIPO v zvezi z znakom, ki ni zadevna znamka. Poleg tega je treba opozoriti, da je bila odločba z dne 28. novembra 2013, ob predpostavki, da ima obseg in posledice, ki ji jih pripisuje tožeča stranka, razveljavljena s sodbo z dne 21. maja 2015, adidas/UUNT – Shoe Branding Europe (dva vzporedna trakova na čevlju) (T-145/14, neobjavljena, EU:T:2015:303).

- 84 Tretjič, tožeča stranka se sklicuje na več sodb, v katerih je Splošno sodišče razsodilo, da uporaba nekaterih znamk v različnih barvnih kombinacijah, vključno z obratno kombinacijo barv, ne spreminja razlikovalnega učinka teh znamk. Glede posebnih rešitev in glede na sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 83, pa s tako trditvijo v okviru tega spora ne more uspeti. *A fortiori*, ker gre za ločeno vprašanje, se tožeča stranka, dalje, ne more sklicevati na druge sodbe, v katerih je Splošno sodišče presodilo, da obratna kombinacija barv v nekaterih primerih ne nasprotuje temu, da bi se dve nasprotujoči si znamki šteli za podobni za uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 8(1)(b) Uredbe 2017/1001).
- 85 Četrtrič, tožeča stranka in združenje intervenient trdita, da pristop odbora za pritožbe, ki upošteva stopnjo preprostosti ali kompleksnosti znamke in ugotovitev, da uporabljeni znak ni enakovreden, če je kombinacija barv obrnjena, krši načelo iz člena 4 Uredbe št. 207/2009, v skladu s katerim je znamka Evropske unije načeloma lahko sestavljena iz kakršnih koli znakov, ki jih je mogoče grafično predstaviti. Po njunem mnenju naj bi ta pristop pomenil, da bi bili nekateri znaki, kot so tisti, ki so sestavljeni iz vzorca, ali tisti, ki so registrirani v črni in beli barvi ter nato uporabljeni v različnih oblikah in barvah, samodejno izključeni iz varstva znamk Evropske unije.
- 86 V zvezi s tem je treba opozoriti, da so lahko znaki, navedeni v tej določbi, v skladu s členom 4 Uredbe št. 207/2009 znamke Evropske unije, le če se zaradi teh znakov proizvodi nekega podjetja lahko razlikujejo od proizvodov drugih podjetij. Poleg tega pristop odbora za pritožbe, da ob upoštevanju značilnosti zadevne znamke preveri, ali to, da je ta znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo, načeloma ne preprečuje registracije nekaterih kategorij znakov kot znamk Evropske unije. Iz tega sledi, da ta pristop ne krši člena 4 Uredbe št. 207/2009.
- 87 Petič, tožeča stranka in združenje intervenient se sklicujeta na pretirane posledice, ki bi jih za imetnike znamk lahko imel pristop odbora za pritožbe. Pojasnjujeta, da bi, če bi se ta pristop potrdil, imetniki znamk težko dokazali, da so njihove znamke, zlasti tiste na oblačilih, pridobile razlikovalni učinek z uporabo, tako da bi bili v praksi prisiljeni vse njihove znamke sistematično registrirati v obratnih barvah ter v različnih barvnih kombinacijah.
- 88 Vendar je treba opozoriti, prvič, da morajo odbori za pritožbe uporabiti določbe Uredbe št. 207/2009 in zlasti zavriniti ali razveljaviti registracijo znamk, ki nimajo slehernega razlikovalnega učinka, ne glede na nevšečnosti, ki bi iz tega lahko nastale imetnikom znamk. Drugič, člen 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 odraža cilj splošnega interesa, ki se očitno zamenjuje z bistveno nalogo znamke, ki je zagotoviti potrošniku ali končnemu uporabniku istovetnost izvora proizvoda ali storitve, ki ju znamka označuje, in mu omogočiti, da ta proizvod ali storitev brez verjetnosti pomešanja razlikuje od tistih, ki izvirajo od drugod (sodbi z dne 16. septembra 2004, SAT.1/UUNT, C-329/02 P, EU:C:2004:532, točka 27, in z dne 8. maja 2008, Eurohypo/UUNT, C-304/06 P, EU:C:2008:261, točka 56). Glede na ta cilj splošnega interesa, posledic, ki jih ima za imetnike znamk uporaba določb Uredbe št. 207/2009, ni mogoče opredeliti kot pretirane. Zato pristop odbora za pritožbe ni nezdržljiv z načelom sorazmernosti.

3) Slike dveh črnih črt na beli podlagi

- 89 Odbor za pritožbe je opozoril, da nekatere od slik, ki jih je predložila tožeča stranka, prikazujejo znake, ki dejansko niso sestavljeni iz treh, ampak le dveh vzporednih črnih (ali temnih) črt na kontrastni beli (ali svetli) podlagi (točke 39, 41 in 42 izpodbijane odločbe). Ta ugotovitev se nanaša zlasti na prvih devet slik, prikazanih zgoraj v točki 68.
- 90 Tožeča stranka to ugotovitev odbora za pritožbe izpodbija. Prvič, odbor za pritožbe je namreč v protislovju s tem, ker to sklepa le za del predloženih slik. Drugič, zadevne slike naj bi prikazovale znake, ki niso sestavljeni iz dveh črnih (ali temnih) črt na beli (ali svetli) podlagi, ampak iz treh belih (ali svetlih) črt na črni (ali temni) podlagi.

- 91 V zvezi s tem je treba opozoriti, da tudi če zadevne slike – kot trdi tožeča stranka – dejansko prikazujejo znake, sestavljene iz treh belih (ali svetlih) črt na črni (ali temni) podlagi, je treba torej šteti, da te slike prikazujejo uporabo zadevne znamke v oblikah, za katere je kombinacija barv obratna. V teh okoliščinah je treba te dokumente vsekakor zavrni iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah 77 in 78.
- 92 Zato okoliščina, da je odbor za pritožbe napačno navedel, da nekatere slike prikazujejo znake, sestavljene iz dveh črnih (ali temnih) črt na beli (ali svetli) podlagi, ne vpliva na zakonitost izpodbijane odločbe.

4) Slike, ki prikazujejo nagnjene črte

- 93 V zvezi z deseto sliko, prikazano zgoraj v točki 68, je odbor za pritožbe opozoril, da ta slika prikazuje športnika, ki sicer nosi oblačilo z znamko s tremi črtami, vendar so te črte kljub temu nagnjene pod kotom, ki se razlikuje od tistega, ki označuje zadevno znamko v njeni registrirani obliki (točka 41 izpodbijane odločbe). Menil je, da „dimenzije“ zadevne znamke v tem primeru niso bile več upoštevane (točka 42 izpodbijane odločbe).
- 94 Tožeča stranka izpodbija možnost izključitve slik samo zato, ker so prikazane črte nagnjene. Trdi, da so proizvodi, ki jih nosijo športniki, označeni s črtami, in da sta zato njihov naklon in smer odvisna od gibanja teh športnikov, pa tudi od zlaganja in predstavitve izdelkov. Za ponazoritev svoje trditve v tožbi prikazuje štiri slike športnikov v gibanju, ki nosijo oblačila z znamko, sestavljeno iz treh vzporednih črt, ki se ne zdijo navpične, ampak nagnjene.
- 95 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da slika, omenjena zgoraj v točki 93, ki jo je odbor za pritožbe zavrnil, prikazuje znak z obratno kombinacijo barv. Enako velja za štiri slike, omenjene zgoraj v točki 94, na katere se sklicuje tožeča stranka. V teh okoliščinah je treba teh pet slik vsekakor zavrni iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah 77 in 78.
- 96 Drugič, tožeča stranka ne opredeljuje nobene slike, ki prikazuje znamko s tremi črtami, ki upošteva kombinacijo barv in ki naj bi jo odbor za pritožbe kljub temu zavrnil ali prezrl samo zato, ker so bile prikazane črte nagnjene.
- 97 Zato tožeča stranka ne more učinkovito izpodbijati tega, da je odbor za pritožbe ugotovil, da so bile na nekaterih slikah prikazane črte nagnjene.

5) Ugotovitev o uporabi „pravila dovoljenih različic“

- 98 Tožeča stranka ne navaja nobenega drugega očitka zoper preizkus, ki ga je odbor za pritožbe opravil v zvezi z različnimi slikami, ki jih je predložila tožeča stranka, zlasti tistimi, ki so prikazane zgoraj v točki 68.
- 99 Natančneje, prvič, tožeča stranka ne izpodbija tega, da je odbor za pritožbe zavrnil zadnje štiri slike, prikazane zgoraj v točki 68. Na teh slikah so prikazani kompleksni znaki, ki vsebujejo logotip, sestavljen iz imena „adidas“, in figurativni element, ki je sestavljen iz treh črt v trikotniku, deteljice s tremi listi ali okrogle oblike. Poleg tega je tožeča stranka na obravnavi izrecno priznala neupoštevnost teh slik.
- 100 Drugič, tožeča stranka ne izpodbija dejstva, da so nekatere slike sestavljene iz fotografij čevljev z znakom, ki je sestavljen iz treh vzporednih črt svetle barve, veliko debelejših in krajših od tistih, iz katerih je sestavljena zadevna znamka v registrirani obliki, in odrezanih poševno. To velja zlasti za tri slike obutve, prikazane zgoraj v točki 68, in zavrnjene v točkah 41 in 42 izpodbijane odločbe. Vendar

poleg tega, da v tem primeru ni upoštevana kombinacija barv, hkratna sprememba debeline in dolžine črt ter način, kako so te odrezane, bistveno vpliva na več značilnosti zadevne znamke, opisane zgoraj v točki 36.

- 101 Tako se slike, navedene zgoraj v točkah 99 in 100, nanašajo na uporabo v obliki, ki se razlikujejo od oblike, v kateri je bila zadevna znamka registrirana. Ugotovljene razlike pomenijo pomembne spremembe, tako da zadevnih oblik ni mogoče obravnavati kot na splošno enakovrednih registrirani obliki zadevne znamke.
- 102 Poleg tega, čeprav se je tožeča stranka, zlasti na obravnavi, sklicevala na možnost uporabe zadevne znamke v oblikah, ki niso upoštevale razmerja približno 5 proti 1, omenjenega zgoraj v točkah 36 in 37, iz obrazložitve izpodbijane odločbe ne izhaja, da bi odbor za pritožbe zavrnil uporabo zadevne znamke v drugačnih oblikah zgolj zato, ker se v teh oblikah ni upoštevalo to razmerje.
- 103 V teh okoliščinah ugotovitev odbora za pritožbe, da se znaki, ki se v veliki večini pojavljajo na priloženih slikah, pomembno razlikujejo od registrirane oblike zadevne znamke, ni napačna. Odbor za pritožbe je torej pravilno zavrnil te slike, ker naj bi se nanašale na znake, ki niso zadevna znamka. Tožeča stranka se torej ne more utemeljeno sklicevati na kršitev „pravila dovoljenih različic“.
- 104 Zato je treba drugi očitek in posledično prvi del edinega tožbenega razloga v celoti zavrnil.

C. Drugi del tožbenega razloga: napaka pri presoji v zvezi s pridobitvijo razlikovalnega učinka z uporabo

- 105 V okviru drugega dela tožbenega razloga tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da je odbor za pritožbe storil napako pri presoji, saj je menil, da ni dokazala, da je zadevna znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo v Uniji.
- 106 Tožeča stranka trdi, da je predložila številne dokaze, ki jih je treba presojati celovito in neodvisno od barve, dolžine in naklona prikazanih črt. S temi dokazi naj bi se ugotovila intenzivna uporaba „znamke s tremi enako oddaljenimi vzporednimi črtami“ ter to, da upoštevena javnost prepozna to znamko in da jo zaznava tako, da označuje proizvode tožeče stranke. Ta dokaz naj bi bil zagotovljen za celotno ozemlje Unije, in to celo ob upoštevanju zgolj dokazila, ki zadevno znamko prikazuje v registrirani obliki.
- 107 Najprej je treba opozoriti, da se tožeča stranka, da bi dokazala, da je zadevna znamka pridobila razlikovalni učinek, ne more sklicevati na vse dokaze, ki prikazujejo znamko, sestavljeno iz treh enako oddaljenih vzporednih črt. Iz odgovora na prvi del tožbenega razloga namreč izhaja, da so upoštevni dokazi le tisti, ki prikazujejo zadevno znamko v njeni registrirani obliki ali, če tega ni, v na splošno enakovrednih oblikah, kar izključuje uporabo v oblikah, za katere je značilna obratna kombinacija barv ali neupoštevanje drugih bistvenih značilnosti zadevne znamke.
- 108 V teh okoliščinah je treba najprej ugotoviti, ali je odbor za pritožbe pravilno presodil upoštevnost različnih dokazov, ki mu jih je predložila tožeča stranka, da bi se ugotovilo, da je bila zadevna znamka uporabljena in da je pridobila razlikovalni učinek. Dalje, glede na vse predložene dokaze bo treba preučiti, ali je odbor za pritožbe pravilno menil, da ti dokazi niso bili predloženi v zvezi z upoštevним geografskim ozemljem, in sicer z ozemljem Unije.

1. Upoštevnost predloženih dokazov

- 109 V skladu z ustaljeno sodno prakso se za presojo, ali je znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo, lahko upoštevajo predvsem tržni delež, ki ga ima znamka, intenzivnost, geografski obseg in trajanje uporabe te znamke, pomembnost naložb, ki jih podjetje opravi za uveljavljanje znamke, delež zainteresirane javnosti, ki na podlagi znamke prepozna, da proizvodi ali storitve izvirajo iz določenega podjetja, ter pojasnila gospodarskih in industrijskih zbornic ali drugih poklicnih združenj (sodbi z dne 4. maja 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 in C-109/97, EU:C:1999:230, točka 51, in z dne 18. junija 2002, Philips, C-299/99, EU:C:2002:377, točka 60).
- 110 Tržni delež znamke, pa tudi količina oglaševanja na trgu zadevnih proizvodov, ki ga predstavljajo oglaševalske naložbe za uveljavljanje znamke, sta torej lahko pomembna podatka pri presoji, ali je ta znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo (sodba z dne 22. junija 2006, Storck/UUNT, C-25/05 P, EU:C:2006:422, točki 76 in 77).
- 111 Elemente, navedene zgoraj v točkah 109 in 110, je treba presojati celovito (sodbi z dne 4. maja 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 in C-109/97, EU:C:1999:230, točka 49, in z dne 7. julija 2005, Nestlé, C-353/03, EU:C:2005:432, točka 31).
- 112 Če se na podlagi teh elementov lahko presodi, da zainteresirana javnost, ali vsaj njen pomemben del, zaradi te znamke prepozna, da proizvod izvira iz določenega podjetja, potem se lahko ugotovi, da je izpolnjen pogoj iz člena 7(3) Uredbe št. 207/2009 (glej po analogiji sodbo z dne 4. maja 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 in C-109/97, EU:C:1999:230, točka 52).
- 113 V obravnavani zadevi se lahko dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, združijo v več kategorij, in sicer, prvič, slike, ki so že navedene pri preučitvi prvega dela tožbenega razloga, drugič, podatke v zvezi s prometom in s stroški za trženje in oglaševanje, tretjič, tržne raziskave, in četrtič, druge dokaze.

a) Slike

- 114 Z analizo slik, ki jih je predložila tožeča stranka, je upoštevnost teh dokazov zelo vprašljiva.
- 115 Prvič, iz preizkusa prvega dela tožbenega razloga namreč izhaja, da je odbor za pritožbe pravilno zavrnil veliko večino slik, ki jih je tožeča stranka predložila pred EUIPO, ker naj bi se te slike in zlasti tiste, ki so bile prikazane v izpodbijani odločbi, nanašale na znake, ki na splošno niso enakovredni registrirani obliki zadevne znamke.
- 116 Res je, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 106, da tožeča stranka trdi, da je, zlasti pred Splošnim sodiščem, predložila „številne“ dokaze, ki prikazujejo zadevno znamko „enakih“ ali „skoraj enakih“ „dimenzij“, kot so dimenzije registrirane oblike te znamke.
- 117 Vendar iz dokumentov, predloženih v prilogi k tožbi, ne izhaja, da bi vsebovale veliko število dokazov, ki prikazujejo znake, ki so splošno enakovredni registrirani obliki zadevne znamke. Opozoriti pa je treba, prvič, da je tožeča stranka predložila 12.000 strani dokazov pred EUIPO, in drugič, da sta ji oddelek za izbris in odbor za pritožbe očitala, da ni predložila dokaza o uporabi zadevne znamke. Vendar je treba ugotoviti, da tožeča stranka pred Splošnim sodiščem med slikami, predloženimi v postopku pred EUIPO, ni opredelila tistih, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti uporabo prijavljene znamke v njeni registrirani obliki ali v na splošno enakovrednih oblikah.

- 118 Drugič, opozoriti je treba, da nekatere slike, ki jih je odbor za pritožbe zavrnil – kot so prve tri slike, prikazane zgoraj v točki 68 – prikazujejo znamko s tremi črtami, ki je na športnih torbah, in ki niso del zadevnih proizvodov. Tako ob upoštevanju sodne prakse, navedene zgoraj v točki 20, taki dokazi nikakor niso upoštevni.
- 119 Tretjič, čeprav je res, da nekatere slike, ki jih je predložila tožeča stranka, ustrezajo zadevni znamki in je z njimi tako mogoče dokazati določeno uporabo te znamke, te slike ob neobstoju kakršnega koli dokaza kljub temu niso noben pokazatelj o pomembnosti in trajanju te uporabe, niti o vplivu te uporabe na to, kako upoštevna javnost zaznava to znamko. Zato z navedenimi slikami ni mogoče dokazati, da je ta uporaba zadostovala za to, da bi pomemben delež upoštevne javnosti na podlagi zadevne znamke opredelil proizvod, kot da izvira iz določenega podjetja.

b) Podatki v zvezi s prometom in s stroški za trženje in oglaševanje

- 120 Tožeča stranka je pred EUIPO zlasti predložila zapriseženo izjavo, s katero je predstavila „znamko adidas“ ali „znamko s tremi črtami“, vključno s podatki, ki se nanašajo na promet ter znesek stroškov za trženje in oglaševanje, ki jih je imelo to podjetje, za vseh 28 držav članic. V tej zapriseženi izjavi je pojasnjeno, da skoraj vse proizvode, ki jih prodaja to podjetje, pokriva „znamka s tremi črtami“ in da velika večina njenih sredstev za oglaševanje prikazuje to znamko. Ta izjava vsebuje tudi navedbe glede tržnih deležev „znamke adidas“ v nekaterih državah članicah, in sicer v Nemčiji, Franciji, na Poljskem in v Združenem kraljestvu. Poleg tega povzema sponzorsko dejavnost tožeče stranke v okviru športnih prireditev in tekmovanj.
- 121 Odbor za pritožbe je, tako kot oddelek za izbris, priznal „izjemnost“ številke iz zaprisežene izjave (točka 46 izpodbijane odločbe). V zvezi s tem je nedvoumno, da je tožeča stranka intenzivno in trajno uporabljala nekatere od svojih znamk v Uniji in da je veliko vložila v promocijo teh znamk.
- 122 Vendar je odbor za pritožbe pravilno poudaril, da ni mogoče vzpostaviti povezave med podatki, ki jih je predložila tožeča stranka, in zadevno znamko ter med temi podatki in zadevnimi proizvodi (točki 46 in 70 izpodbijane odločbe).
- 123 Podatki o prometu, ki jih je predložila tožeča stranka, se namreč nanašajo na celotno dejavnost podjetja, vse proizvode in vse znamke skupaj. Vključujejo torej, prvič, prodajo in promocijo nerelevantnih proizvodov, kot so športne torbe (glej točko 118 zgoraj), in drugič, prodajo in promocijo proizvodov, označenih zgolj z znaki, ki niso zadevna znamka.
- 124 Poleg tega večina primerov športnega trženja in oglaševalskih medijev, na katere se je sklicevala tožeča stranka pred EUIPO in ki so povzeti v tožbi ali priloženi k tej tožbi, prikazujejo znake s tremi črtami, ki zlasti zaradi obratne kombinacije barv niso na splošno enakovredni registrirani obliki zadevne znamke.
- 125 V teh okoliščinah na podlagi podatkov v zvezi s prometom ter stroški trženja in oglaševanja ni mogoče dokazati, da je bila zadevna znamka uporabljena in da je zaradi njene uporabe pridobila razlikovalni učinek.

c) Tržne raziskave

- 126 Tožeča stranka je pred EUIPO predložila 23 tržnih raziskav, izvedenih med letoma 1983 in 2011 v Nemčiji, Estoniji, Španiji, Franciji, Italiji, na Nizozemskem, v Romuniji, na Finskem, Švedskem in v Združenem kraljestvu.

- 127 Odbor za pritožbe je v bistvu ugotovil, da se številne tržne raziskave, ki jih je predložila tožeča stranka, ne nanašajo na zadevno znamko, kot je bila registrirana, zato te raziskave niso bile upoštevne za ugotovitev, ali je zadevna znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo na ozemljih zadevnih držav članic (točke od 48 do 50 izpodbijane odločbe).
- 128 V zvezi s tem je treba med tržnimi raziskavami, ki jih je tožeča stranka predložila pred EUIPO, razlikovati dve kategoriji.
- 129 Na prvem mestu je treba ugotoviti, da tožeča stranka pred Splošnim sodiščem izrecno omenja in ponovno predlaga pet tržnih raziskav, izvedenih med letoma 2009 in 2011 v Nemčiji, Estoniji, Španiji, Franciji in Romuniji. Te tržne raziskave so bile izvedene po isti metodologiji in na podlagi grafične predstavitve, ki je enaka tisti, ki je navedena zgoraj v točki 2. Na podlagi vprašalnika so omogočile določitev „stopnje razlikovanja“ zadevne znamke, ki je opredeljena kot delež vprašanih, ki to znamko dojemajo kot izvirajočo iz določenega podjetja, kadar se uporablja v povezavi s športnimi oblačili ali športno opremo. V skladu z ugotovitvami navedenih tržnih raziskav ta stopnja razlikovanja za splošno javnost znaša 57 % v Nemčiji, 48,3 % v Estoniji, 47,1 % v Španiji, 52,0 % v Franciji in 30,6 % v Romuniji. Za specializirano javnost, ki kupuje ali uporablja ali za katero je verjetno, da bo kupila ali uporabljala športna oblačila ali športno opremo, je stopnja različnosti višja in dosega 63,5 % v Nemčiji, 52,4 % v Estoniji, 62,7 % v Španiji, 62,7 % v Franciji in 43,2 % v Romuniji.
- 130 Tako iz petih tržnih raziskav, navedenih zgoraj v točki 129, izhaja, prvič, da se nanašajo na uporabo zadevne znamke v registrirani obliki, in drugič, da konkretno merijo dojemanje te znamke od upoštevne javnosti. Poleg tega niti odbor za pritožbe niti EUIPO niti intervenientka niso izpodbijali metodologije, uporabljene za izvajanje teh tržnih raziskav. Iz tega sledi, da so navedene tržne raziskave načeloma upoštevne za ugotovitev, da je zadevna znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo.
- 131 Vendar je treba opozoriti, da so udeleženci pri izvajanju petih tržnih raziskav, navedenih zgoraj v točki 129, že predhodno bili vprašani, ali so že bili soočeni s to znamko v povezavi s športnimi oblačili ali športno opremo. Glede na vztrajanje tožeče stranke pri uporabi zadevne znamke pri športnih dejavnostih in tekmovanjih, ni mogoče izključiti, da so vprašani zaradi besedila tega predhodno postavljenega vprašanja lažje povezali to znamko z določenim podjetjem. V teh okoliščinah je treba upoštevati upoštevnost tržnih raziskav, navedenih zgoraj v točki 129, v zvezi z zadevnimi proizvodi.
- 132 Drugič, opozoriti je treba, da se tožeča stranka v svojih pisanjih zgolj sklicuje na 18 drugih tržnih raziskav, ki jih je predložila pred EUIPO, in navaja, da je odbor za pritožbe le na kratko zavrnil te raziskave.
- 133 Ugotoviti pa je treba, da je bilo teh 18 tržnih raziskav izvedenih glede znakov, ki niso na splošno enakovredni registrirani obliki zadevne znamke, zlasti zaradi obratne kombinacije barv ali sprememb drugih bistvenih značilnosti zadevne znamke, kot je število črt.
- 134 Tako se nekatere raziskave, izvedene v Nemčiji leta 1983, v Španiji leta 1986, leta 1991, leta 2008 in leta 2009, v Franciji leta 2011, v Italiji leta 2009, na Finskem leta 2005, na Švedskem leta 2003 in v Združenem kraljestvu leta 1995, nanašajo na znake, sestavljene iz dveh, treh ali štirih vzporednih črt na čevlju. Te črte, ki imajo različno dolžino, širino in barvo, so na čevlju vedno nameščene na poseben način in so poševno odrezane (glej na primer tri slike, prikazane zgoraj v točki 68 in navedene zgoraj v točki 100).
- 135 Druge tržne raziskave, izvedene v Nemčiji leta 2001 in leta 2004, v Španiji leta 1995, v Italiji leta 2004 in leta 2009 ter na Nizozemskem leta 2004, se nanašajo na znake, sestavljene iz dveh ali treh belih črt na oblačilih črne barve. Raziskava, izvedena na Nizozemskem leta 2004, se nanaša tudi na

znamke, sestavljene iz dveh črnih črt na oblačilih bele barve. Poleg tega se več teh raziskav nanaša na obstoj verjetnosti zmede glede uporabe znakov, ki predstavljajo znamke, in ne na pridobitev razlikovalnega učinka znakov z uporabo.

- 136 Nazadnje, namen nekaterih tržnih raziskav, izvedenih leta 1984 v Nemčiji in leta 1991 v Španiji, ni bila grafična predstavitev figurativne znamke, temveč le besed „tri črte“ v nemškem in španskem jeziku.
- 137 V teh okoliščinah se tožeča stranka ne more utemeljeno pritoževati glede tega, da je odbor za pritožbe zavrnil 18 tržnih raziskav, navedenih zgoraj v točkah od 132 do 136.

d) Drugi dokazi

- 138 Tožeča stranka je predložila tudi številne druge dokaze pred EUIPO in nato pred Splošnim sodiščem, zlasti odločitve nacionalnih sodišč in povzetke o ugledu njene „znamke s tremi črtami“.
- 139 Vendar se tožeča stranka v okviru drugega dela tožbenega razloga ne sklicuje izrecno in natančno na te dokaze. Zlasti ne navaja, katere odločbe nacionalnih sodišč in kateri povzetki iz tiska naj bi bili upoštevni za izpodbijanje presoje odbora za pritožbe v zvezi s pridobitvijo razlikovalnega učinka zadevne znamke.
- 140 Res je, da se v okviru prvega dela tožbenega razloga tožeča stranka sklicuje, prvič, na odločbi, ki sta ju izdali nemški sodišči, in drugič, na odločbo, ki jo je izdalo francosko sodišče in jo nato potrdilo v pritožbi. Te odločbe, navedene že zgoraj v točki 80 in predložene v Prilogi A.8 k tožbi, naj bi priznavale ugled in s tem razlikovalni učinek znamk tožeče stranke ter njihovo resno in dejansko uporabo, katere predmet naj bi bile.
- 141 Vendar je treba poudariti, prvič, da se odločbi dveh nemških sodišč na splošno nanašata na „znamke s tremi črtami“ tožeče stranke, in drugič, da je bila odločitev francoskega sodišča izdana v zvezi z znamko, sestavljeno iz treh belih črt na čevlju na kontrastni črni podlagi. Ker se te odločbe ne nanašajo na uporabo v oblikah, ki se lahko štejejo za enakovredne registrirani obliki zadevne znamke, te odločbe torej niso upoštevne za ugotovitev, da je ta znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo.

2. Dokaz o uporabi zadevne znamke in njene pridobitve razlikovalnega učinka v celotni Uniji

- 142 Spomniti je treba, da ima znamka Evropske unije v skladu s členom 1(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 1(2) Uredbe 2017/1001) enoten značaj in da ima na celotnem območju Unije enak učinek.
- 143 Iz enotnega značaja znamke Evropske unije izhaja, da mora imeti znak, da bi ga bilo mogoče registrirati, svojstven ali z uporabo pridobljen razlikovalni učinek v celotni Uniji (sodba z dne 25. julija 2018, Société des produits Nestlé in drugi/Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P in C-95/17 P, EU:C:2018:596, točka 68).
- 144 Iz tega sledi, da je mogoče znamko, ki je brez svojstvenega razlikovalnega učinka v vseh državah članicah, registrirati v skladu s to določbo, le če se dokaže, da je pridobila razlikovalni učinek z uporabo na celotnem ozemlju Unije (glej sodbo z dne 25. julija 2018, Société des produits Nestlé in drugi/Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P in C-95/17 P, EU:C:2018:596, točka 76 in navedena sodna praksa).
- 145 Res je, da je sicer treba to, da je znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo, dokazati za del Unije, v katerem ta znamka nima svojstvenega učinka, vendar bi bilo pretirano zahtevati, da se dokaz take pridobitve predložiti za vsako posamično državo članico (glej sodbo z dne 25. julija 2018, Société des produits Nestlé in drugi/Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P in C-95/17 P, EU:C:2018:596, točka 77 in navedena sodna praksa).

- 146 Nobena določba Uredbe št. 207/2009 namreč ne nalaga, da se z ločenimi dokazi dokaže pridobitev razlikovalnega učinka z uporabo v vsaki posamični državi članici. Zato ni mogoče izključiti, da so dokazi, da je določen znak z uporabo pridobil razlikovalni učinek, upoštevni glede več držav članic ali celo glede Unije kot celote (sodba z dne 25. julija 2018, Société des produits Nestlé in drugi/Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P in C-95/17 P, EU:C:2018:596, točka 80).
- 147 Zlasti je mogoče, da gospodarski subjekti za nekatere proizvode ali storitve uvrstijo več držav članic v okvir istega distribucijskega omrežja in te države članice, zlasti z vidika njihove tržne strategije, obravnavajo kot en sam nacionalni trg. V tem primeru so lahko dokazi o uporabi znaka na takem čezmejnem trgu upoštevni za vse zadevne države članice (sodba z dne 25. julija 2018, Société des produits Nestlé in drugi/Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P in C-95/17 P, EU:C:2018:596, točka 81).
- 148 Enako velja, če ima zaradi geografske, kulturne ali jezikovne bližine med dvema državama članicama, upoštevna javnost prve države zadostno znanje o proizvodih ali storitvah, prisotnih na nacionalnem trgu druge države (sodba z dne 25. julija 2018, Société des produits Nestlé in drugi/Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P in C-95/17 P, EU:C:2018:596, točka 82).
- 149 Iz teh ugotovitev je razvidno, da za registracijo na podlagi člena 7(3) Uredbe št. 207/2009 ni nujno, da se za znamko, ki nima svojstvenega razlikovalnega učinka v vseh državah članicah Unije, za vsako posamično državo članico dokaže, da je ta znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo, vendar mora biti tako pridobitev na podlagi predloženih dokazov kljub temu mogoče dokazati v vseh državah članicah Unije (sodba z dne 25. julija 2018, Société des produits Nestlé in drugi/Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P in C-95/17 P, EU:C:2018:596, točka 83). Enako velja glede ohranitve registracije znamke na podlagi člena 52(2) iste uredbe.
- 150 V obravnavani zadevi ni sporno, da zadevna znamka nima svojstvenega razlikovalnega učinka v vsej Uniji. Odbor za pritožbe je torej pravilno raziskal, ali je ta znamka pridobila razlikovalni učinek za upoštevno javnost na celotnem ozemlju Unije (glej točko 22 izpodbijane odločbe).
- 151 Opozoriti je treba, da so med dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka in ki so bili preučeni zgoraj v točkah od 114 do 141, edini dokazi, ki so v določeni meri upoštevni, pet tržnih raziskav, preučениh zgoraj v točkah od 129 do 131.
- 152 Vendar so bile te raziskave izvedene le v petih državah članicah in torej pokrivajo le del ozemlja Unije.
- 153 Vendar se tožeča stranka ob podpori združenja intervenienta sklicuje na sodno prakso, v skladu s katero se nikakor ne zahteva predložitev enakih dokazov za vsako državo članico (sodbi z dne 28. oktobra 2009, BCS/UUNT – Deere (Kombinacija zelene in rumene barve), T-137/08, EU:T:2009:417, točka 39, in z dne 15. decembra 2016, Mondelez UK Holdings & Services/EUIPO – Société des produits Nestlé (Oblika čokoladne tablice), T-112/13, neobjavljena, EU:T:2016:735, točka 126). Trdi, da je za vsako državo članico predložila druge dokumente, ki se nanašajo zlasti na njen promet ter višino naložb za promocijo zadevne znamke. Iz teh dokumentov naj bi izhajalo, da se zadevna znamka v različnih državah članicah uporablja na podoben način in da so zato nacionalni trgi vseh držav članic primerljivi. Zato je ob celostni presoji različnih dokazov, ki jih je predložila, mogoče ugotoviti, da je zadevna znamka pridobila razlikovalni učinek z uporabo na celotnem ozemlju Unije.
- 154 Te trditve ni mogoče sprejeti.
- 155 Prvič, tožeča stranka namreč ne navaja nobenega upoštevnega dokaza, razen petih tržnih raziskav, navedenih zgoraj v točkah 129 in 151. Zato ne dokazuje, da je predložila ustrezne dokaze v zvezi s 23 državami članicami, ki niso zajete v teh tržnih raziskavah.

- 156 Drugič, zgolj predložitev podatkov o njenem prometu ter njenih stroških trženja in oglaševanja, ki so bili zbrani po posameznih državah članicah, ni dovolj za ugotovitev obstoja enega ali več nadnacionalnih trgov, sestavljenih iz različnih držav članic. Zlasti tožeča stranka ni dokazala, da so nacionalni trgi 23 držav članic, ki niso bili vključeni v raziskavo iz točk 129 in 151 zgoraj, bodisi zaradi organizacije distribucijskih omrežij in tržnih strategij gospodarskih subjektov bodisi zaradi poznavanja upoštevne javnosti primerljivi z nacionalnimi trgi petih držav članic, v katerih so bile te raziskave izvedene. Poleg tega, čeprav se tožeča stranka, da bi dokazala uporabo zadevne znamke, sklicuje na okoliščino, da sponzorira večja evropska in mednarodna športna tekmovanja, s pomočjo te trditve v zvezi z njeno dejavnostjo sponzorstva ne zatrjuje niti ne dokazuje, da so trgi različnih držav članic primerljivi.
- 157 Zato rezultatov petih tržnih raziskav iz točk 129 in 151 zgoraj – tudi če bi bili v celoti upoštevni – ni mogoče niti prenesti na vse države članice niti dopolniti in potrditi – v državah članicah, na katere se navedene raziskave ne nanašajo – z drugimi dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka.
- 158 V teh okoliščinah različni dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, tudi če se jih presoja celovito, na eni strani ne omogočajo, da se ugotovi uporaba zadevne znamke na celotnem ozemlju Unije, na drugi strani pa ti dokazi nikakor ne zadostujejo za ugotovitev, da je na podlagi te uporabe z zadevno znamko na celotnem ozemlju Unije mogoče opredeliti proizvode, za katere je bila registrirana, in torej razlikovati te proizvode od proizvodov drugih podjetij.
- 159 Iz tega sledi, da odbor za pritožbe ni storil napake pri presoji s tem, da je menil, da tožeča stranka ni dokazala, da je zadevna znamka na celotnem ozemlju Unije pridobila razlikovalni učinek z uporabo.
- 160 Zato je treba drugi del tožbenega razloga in posledično edini tožbeni razlog v celoti zavrni.
- 161 Iz navedenega izhaja, da je treba tožbo zavrni.

IV. Stroški

- 162 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 163 Ker tožeča stranka v tej zadevi ni uspela, se ji naloži, da poleg svojih stroškov nosi stroške, ki so nastali EUIPO in intervenientki v skladu z njunimi predlogi.
- 164 Poleg tega lahko Splošno sodišče v skladu s členom 138(3) Poslovnika intervenientu naloži, da nosi svoje stroške. V obravnavani zadevi združenje intervenient nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Družbi adidas AG se naloži, da poleg svojih stroškov nosi stroške Urada Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) in stroške družbe Shoe Branding Europe BVBA.**
- 3. Združenje Marques nosi svoje stroške.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 19. junija 2019.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje	2
II. Predlogi strank	4
III. Pravo	4
A. Uvodne ugotovitve	4
B. Prvi del: neupravičena zavrnitev nekaterih dokazov	5
1. Prvi očitek: napačna razlaga zadevne znamke	5
2. Drugi očitek: napačna uporaba „pravila dovoljenih različic“	8
a) Pojem uporabe znamke v smislu člena 7(3) in člena 52(2) Uredbe št. 207/2009	8
(b) Uporaba „pravila dovoljenih različic“	10
1) Upoštevanje skrajne preprostosti zadevne znamke	12
2) Posledice obratne kombinacije barv	12
3) Slike dveh črnih črt na beli podlagi	14
4) Slike, ki prikazujejo nagnjene črte	15
5) Ugotovitev o uporabi „pravila dovoljenih različic“	15
C. Drugi del tožbenega razloga: napaka pri presoji v zvezi s pridobitvijo razlikovalnega učinka z uporabo	16
1. Upoštevnost predloženih dokazov	17
a) Slike	17
b) Podatki v zvezi s prometom in s stroški za trženje in oglaševanje	18
c) Tržne raziskave	18
d) Drugi dokazi	20
2. Dokaz o uporabi zadevne znamke in njene pridobitve razlikovalnega učinka v celotni Uniji ..	20
IV. Stroški	22